

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Ghenadie Nicolaev și Petru Moraru,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Lepădatu Tatiana în numele inculpatei Țurcan Victoria, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2015, în cauza penală în privința lui

Țurcan Victoria Serghei, născută la 24 aprilie 1979, originară din s. Echimăuți, r-nul Rezina și domiciliată în or. Șoldănești, str. Miciurin, nr. 16.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.08.2013 – 22.10.2014;

Instanța de apel: 13.11.2014 – 10.02.2015;

Instanța de recurs: 29.04.2015 – 03.06.2015.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 22 octombrie 2014, Țurcan V. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (l) lit. b) și c) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul turismului și angajării forței de muncă pe un termen de 2 ani, iar în baza art. 90 Cod penal a fost suspendată executarea pedepsei stabilite lui Țurcan V., pe un termen de probă de 4 ani.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Odainic S. a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, la începutul lunii decembrie 2007, Țurcan V., aflîndu-se în s. Pohoarna din r-nul Șoldănești, intenționat, din interes material, urmărind scopul exploatării sexuale comerciale a persoanei, prin înșelăciune, manifestată prin promisiunea de angajare la un serviciu bine

plătit în calitate de dădacă în or. Antalia din Turcia și prin abuz de poziție de vulnerabilitate, manifestată prin situația precară din punct de vedere al supraviețuirii sociale, în cadrul unei discuții, a recrutat-o pe Odainic S. cu consimțământul acesteia.

La 07.12.2007, Țurcan V., acționînd întru atingerea scopului său infracțional, a organizat transportarea lui Odainic S. la locul de destinație, în Turcia, procurîndu-i din cont propriu bilet de călătorie la ruta aeriană pentru data de 07.12.2007 și însoțind-o pe parcursul deplasării, însă, ajungînd în Turcia, din cauze independente de voința sa, Odainic S. a fost reîntoarsă de organele competente ale Turciei în Republica Moldova.

Ulterior, Țurcan V., aflîndu-se în Turcia, întru atingerea scopului său infracțional, a organizat perfectarea altui document de identitate pe numele victimei Odainic S. prin suportarea cheltuielilor și a organizat transportarea ultimei în Turcia prin procurarea biletului de călătorie pe ruta aeriană Chișinău- Istanbul pentru data de 14.12.2007, însă ajungînd în Turcia din cauze independente de voința sa Odainic S. a fost reîntoarsă de organele competente ale Turciei în Republica Moldova.

Continuîndu-și acțiunile infracționale, Țurcan V., aflîndu-se în Turcia a organizat transportarea lui Odainic S. în țara respectivă prin procurarea biletului de călătorie la ruta aeriană Chișinău-Istanbul-Antalia pentru data de 15.12.2007.

Astfel, la 15.12.2007, Țurcan V., aflîndu-se în or. Antalia din Turcia a întîlnit-o pe Odainic S., apoi a adăpostit-o într-un apartament, unde privînd-o de pașaport, deținînd controlul asupra victimei care era în stare de vulnerabilitate determinată de aflarea într-o țară străină, de lipsa de acte de identitate și de mijloace financiare strict necesare pentru supraviețuire și în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu a fost stabilită în mod rezonabil, prin amenințarea cu aplicarea violenței fizice a fost impusă să acorde servicii sexuale contra plată mai multor bărbați, acțiuni care au durat pînă la 26.04.2008.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (1) lit. b) și c) Cod penal, traficul de ființe umane adică *recrutarea, transportarea și adăpostirea persoanei, cu consimțământul acesteia, în scop de exploatare sexuală comercială săvîrșită prin înșelăciune, abuz de poziție de vulnerabilitate, în scopul întoarcerii unei datorii a cărei mărime nu a fost stabilită în mod rezonabil.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, stabilindu-i lui Țurcan V. pedeapsa pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (1) lit. b) și c) Cod penal de 6 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei într-un penitenciar pentru femei și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita o activitate în domeniul turismului și angajării forței de muncă pe un termen de 2 ani.

În esență, procurorul a criticat soluția adoptată de prima instanță în partea stabilirii pedepsei inculpatei considerînd că, la caz, nu este incidentă aplicarea instituției

reglementate de art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2015, apelul declarat de acuzatorul de stat a fost admis, cu casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei lui Țurcan V. și pronunțarea, în această parte, a unei noi hotărâri potrivit căreia Țurcan V., a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (1) lit. b) și c) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul turismului și angajării forței de muncă pe un termen de 2 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportînd situația de fapt la cea de drept, cercetînd argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelul declarat de acuzatorul de stat este întemeiat și necesită a fi admis, în partea stabilirii pedepsei inculpatei.

Astfel, instanța de apel, a specificat că inculpata, prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate, a recrutat-o pe Odainic S. în scop de exploatare sexuală comercială, ultima fiind impusă să practice prostituția la insistența lui Țurcan V., dar nu la dorința părții vătămate.

Mai mult ca atât, inculpata a organizat și transportarea părții vătămate în Turcia, fapt recunoscut chiar de către inculpată. Totodată, conform declarațiilor părții vătămate, aceasta a dat consimțămîntul de a pleca în Turcia, însă nu pentru a practica prostituția, dar pentru a activa în calitate de bonă a copilului inculpatei, ceea ce denotă caracterul de înșelăciune în acțiunile inculpatei, faptul dat și-a regăsit confirmarea prin declarațiile părții-vătămate și a martorilor, Namolovan Vl., Chiriac D. și Turta L., precum și alte materiale ale dosarului.

Prin urmare, starea de fapt stabilită în cauza deferită judecătii și încadrarea juridică reținută de prima instanță în sarcina inculpatei corespunde probatorului administrat și cercetat.

Însă, în partea ce ține de chestiunea individualizării pedepsei, instanța de apel a statuat că instanța de fond incorect i-a stabilit lui Țurcan V. o pedeapsă sub formă de 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul turismului și angajării forței de muncă pe un termen de 2 ani, iar în baza art. 90 Cod penal a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, pentru un termen de probă de 4 ani.

Or, pedeapsa aplicată nu poate fi menținută de instanța de apel întrucît inculpata a săvîrșit o infracțiune gravă, nu a recunoscut vina, fapt ce denotă că nu a perceput pericolul social al acțiunilor sale și poate continua acțiunile infracționale, mai mult că aceasta nu va atinge nici scopul de corectare și reeducare a persoanei și nu va fi restabilită echitatea socială, tulburată prin acțiunile inculpatei.

De asemenea, s-a reținut că, anterior, inculpata a fost condamnată pentru o infracțiune similară, și anume: prin sentința judecătoreiei Șoldănești din 25.05.2013 a fost

recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii de proxenetism - art. 220 alin. (1) Cod penal fiindu-i aplicată o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale.

Din considerentele menționate supra, instanța de apel a conchis că instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatei nu a ținut cont de cerințele legislației în vigoare și a aplicat față de aceasta o pedeapsă prea blândă, în raport cu circumstanțele obiective sus-indicate, iar argumentele procurorului invocate în acest sens sunt întemeiate.

6. Avocata Lepădatu T. acționînd în numele inculpatei Țurcan V. a atacat decizia instanței de apel cu recurs ordinar solicitînd casarea parțială a acesteia cu rejudecare cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care executarea pedepsei pentru inculpată să fie amînată în baza art. 96 Cod penal.

În susținerea celor invocate, recurenta menționează că instanța de apel eronat a individualizat pedeapsa în privința lui Țurcan V. și a ales o pedeapsă prea severă și nejustificată pentru ultima, dat fiind că persoana care a săvîrșit o infracțiune poate fi liberată de la executarea reală, totală sau parțială a pedepsei, conform art. 89 alin. (2) lit. g) Cod penal, prin amînarea executării ei de către femeile gravide sau care au copii în vîrstă de pînă la 8 ani.

Astfel, conform art. 96 alin. (1) Cod penal, femeilor condamnate gravide și celor care au copii în vîrstă de pînă la 8 ani, cu excepția celor condamnate la închisoare pe un termen mai mare de 5 ani pentru infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave împotriva persoanei, instanța de judecată le poate amîna executarea pedepsei pînă la atingerea de către copil a vîrstei de 8 ani.

În drept, recurenta își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către apărătorul inculpatei, menționînd că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurteii nu au fost argumentate conform exigențelor stipulate de art. 427 din Codul de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului ordinar declarat de apărătorul inculpatei se conchide că recurenta invocă ca temei de drept pct. 10) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură

penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În același context, instanța de recurs constată că, recurența este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor făptuitoarei, însă hotărârea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2015, totuși este criticată referitor la stabilirea pedepsei, care se consideră a fi prea aspră și, din care considerente, se solicită aplicarea unei pedepse prin prisma art. 96 Cod penal.

În această ordine de idei, se amintește că pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, Colegiul penal specifică că, în conformitate cu principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea art. 165 alin. (1) Cod penal, în baza căruia a fost condamnată inculpată. Individualizarea pedepsei constă din obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, la caz, lui Țurcanu V. necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite de inculpată, care se stabilește în dependență de quantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că în urma acțiunilor inculpatei partea vătămată, contrar voinței sale, a fost exploatată sexual în scop comercial.

Astfel, Colegiul penal menționează că, pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

La fel, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă nu este suficientă pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, iar o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Din atare considerente, instanța de recurs apreciază că instanța de apel corect a ajuns la concluzia că instanța de fond a individualizat greșit pedeapsa aplicată inculpatei Țurcan V., pentru infracțiunea săvârșită și neîntemeiat a dispus suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 4 ani.

Așadar, inculpata a săvârșit o infracțiune gravă, anterior, a fost condamnată pentru o infracțiune similară, și anume prin sentința Judecătorei Șoldănești din 25.05.2013 a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii de proxenetism - art. 220 alin. (1) Cod penal fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, fapt ce denotă că nu a perceput pericolul social al acțiunilor sale și poate continua acțiunile infracționale.

Or, reieșind din cele menționate supra, se conchide că instanța de apel just a statuat că instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatei nu a ținut cont de exigențele legii și a aplicat față de Țurcan V. o pedeapsă prea blândă, în raport cu circumstanțele obiective sus-indicate, care sunt incidente cauzei.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că temeiul pentru recurs invocat de recurentă nu este relevant cauzei, iar instanța ierarhic inferioară și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 din Codul penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatei, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat acesteia prin rechizitoriu.

Severitatea pedepsei aplicate inculpatei este justificată de modalitatea în care aceasta a conceput și derulat activitatea infracțională, gravitatea concretă a faptelor comise, pluralitatea actelor executate, care dovedesc perseverența infracțională ridicată întru atingerea scopului urmărit. De asemenea și lipsa oricărui efort al inculpatei de a înlătura sau diminua consecințele faptelor sale, poziția procesuală a acesteia fiind de nerecunoaștere a săvârșirii infracțiunii imputate, refuzând practic să își asume răspunderea pentru propriile acțiuni, perseverând în a considera că modalitatea în care a acționat ar fi fost una legală, așadar o conduită de negare a acțiunilor ilicite penale sau de încercare de diminuare a contribuției infracționale ori a elementelor esențiale angajării răspunderii penale, nonșalanța infracțională a inculpatei, care a manifestat o totală indiferență față de

posibilele consecințe ale faptelor sale au dus, în consecință la aplicarea pedepsei privative de libertate.

Totodată, se conchide că și aspectele care țin de aprecierea concretă a pericolului social al faptelor comise de inculpată, au fost avute în vedere de către instanța de apel în procesul individualizării pedepsei, prin stabilirea unei pedepse orientate spre minimul special prevăzut de lege, prin analiza corelativă cu aspectele care țin de antecedentele penale ale ultimei și comportamentul și atitudinea ei față de cele comise.

Prin urmare, săvârșirea infracțiunii de trafic de ființe umane și modul în care a fost sancționată Țurcan V. trebuie să reprezinte o ripostă fermă și dură a societății față de persoanele care comit infracțiuni similare. De altfel, corect magistrații instanței de apel au avut în vedere și faptul că Țurcan V. nu se află la prima încălcare a valorilor sociale ocrotite de legea penală, aceasta fiind, anterior, amendată de instanța de judecată pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, aspecte care dovedesc perseverența infracțională a inculpatei și care justifică aplicarea pedepsei privative de libertate în limitele stabilite.

Subsidiar, se reține că executarea pedepsei în regim privativ de libertate este singura modalitate de reeducare a inculpatei și constituie singura modalitate în care societatea poate avea o reacție adecvată în scopul reducerii fenomenelor infracționale de acest gen.

În cauza deferită judecării, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, fiind o infracțiune gravă, de personalitatea celei vinovate, că a fost anterior condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni conexe, proxenetism, se caracterizează pozitiv, prezența copiilor minori la întreținere, fiind reținute ca circumstanțe atenuante, cât și de lipsa circumstanțelor agravante. Apreciind aceste împrejurări *per ansamblu* instanța, a dispus întemeiat aplicarea unei pedepse privative de libertate, în cuantum de 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul turismului și angajării forței de muncă pe un termen de 2 ani.

Or, Colegiul penal consideră că temei pentru aplicarea unei pedepse mai blânde nu se constată, iar pedeapsa, astfel cum a fost individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea inculpatei, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acesteia, cât și a altor persoane.

Totodată, cu referire la alegațiile recurente precum că executarea pedepsei de 5 ani închisoare stabilite în privința lui Țurcan V. urmează a fi amânată în baza art. 96 Cod penal, instanța de recurs apreciază aceste critici ca fiind vădit neîntemeiate menționând că sancțiunea art.165 alin. (1) Cod penal, în baza căruia inculpata a fost declarată vinovată și condamnată, în redacția actuală, prevede pedeapsa închisorii de la 6 la 12 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 3000 la 5000 de unități convenționale, cu privarea de dreptul de a desfășura o anumită activitate, sau cu lichidarea persoanei juridice.

Însă, potrivit actelor dosarului, infracțiunea de trafic de ființe umane a fost comisă de Țurcanu V. în decembrie 2007, adică pînă la modificările operate în Codul penal prin Legea nr. 270 din 07.11.2013 pentru modificarea și completarea unor acte legislative // *Monitorul Oficial* 290/794, 10.12.2013, prin care în sancțiunea de la art. 165 alin. (1) textul “*de la 5 la 12 ani*” s-a substituit cu textul “*de la 6 la 12 ani*”, în sensul agravării situației inculpatei.

Așadar, amintim că prin decizia instanței de apel din 10 februarie 2015, lui Țurcan V. i-a fost stabilită pedeapsa de 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții în domeniul turismului și angajării forței de muncă pe un termen de 2 ani, adică la limita minimă prevăzută de sancțiunea legii penale pentru care aceasta a fost condamnată.

Potrivit art. 96 alin. (1) Cod penal, femeilor condamnate gravide și celor care au copii în vîrstă de pînă la 8 ani, cu excepția celor condamnate la închisoare pe un termen mai mare de 5 ani pentru infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave împotriva persoanei, instanța de judecată le poate amîna executarea pedepsei pînă la atingerea de către copil a vîrstei de 8 ani.

Or, reieșind din sensul normei date, amînarea executării pedepsei pentru femeile nominalizate este posibilă numai în cazul în care ele au săvîrșit infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, indiferent de categoria de pedeapsă, însă această măsură nu poate fi aplicată femeilor care au săvîrșit infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave împotriva persoanei, pentru care ele au fost condamnate la închisoare pe un termen de peste 5 ani.

Potrivit extrasului din Registrul de Stat a populației anexat la fila dosarului 105, vol. I se constată că Țurcan V. are la întreținere doi copii minor, Țurcan K. și Țurcan Kaan, ambii fiind născuți la 10 septembrie 2005, adică cu vîrsta de 9 ani și 10 luni.

Respectiv, avînd în vedere că dispoziția art. 96 Cod penal reglementează exhaustiv cazurile cînd urmează a fi amînată executarea pedepsei, și anume, pînă la atingerea de către copil a vîrstei de 8 ani, în cauza deferită judecării copii minori ai inculpatei nu cad sub incidența temeiului specificat în norma nominalizată.

Cu privire la faptul că inculpata, potrivit ultrasonografiei anexate la fila dosarului nr. 253 din vol. I și celor invocate în cererea de recurs este însărcinată, aceasta nu duce la aplicarea nemijlocită și obligatorie în privința sa, a amînării executării pedepsei în baza art. 96 Cod penal.

Mai mult, pe aceeași linie de considerente se impune a fi menționată și chestiunea că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 96 Cod penal, este facultativ, fiind o apreciere proprie a instanței de judecată, în baza materialelor și probelor aduse, în acest sens, dar nu o obligație a acesteia, după cum pretinde recurenta.

Totodată, se specifică că în baza prevederilor art. 96 Cod penal, amînarea executării reale a pedepsei stabilite pentru femei gravide și femei care au copii în vîrstă de pînă la 8 ani poate fi dispusă în faza:

- adoptării sentinței de condamnare (pct. 2) alin.(3) art. 389 Cod de procedură penală);

- executării de fapt a pedepsei (pct. 4) alin.(1) art. 469 Cod de procedură penală), indiferent de termenul executat al pedepsei în instituția penitenciară, importantă este survenirea condițiilor legale.

Deci, inculpata este, în continuare, în drept de a solicita aplicarea prevederilor art. 96 Cod penal, în privința sa, reieșind din cele stipulate supra, iar chestiunea respectivă se va soluționa în conformitate cu prevederile titlului II, capitolul VI al Părții Speciale din Codului de procedură penală „Punerea în executare a hotărârilor judecătorești” (articolele 469-471 și 472), precum și cu prevederile art. 173, 258-259, 263-264 Cod de executare.

În consecință, Colegiul penal statuează că modalitatea de executare aleasă și quantumul pedepsei aplicate inculpatei Țurcanu V., pentru infracțiunea imputată acesteia, este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă și urmările produse.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) a alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate de instanța de apel, pedeapsa stabilită inculpatei fiind aplicată în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

Având în vedere considerentele expuse și raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul declarat de avocata Lepădatu T. sunt vădit neîntemeiate.

8. Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Lepădatu Tatiana în numele inculpatei Țurcan Victoria, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2015, în cauza penală în privința lui **Țurcan Victoria Serghei**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 03 iulie 2015.

Președinte

Judecător

Judecător

Petru Ursache

Ghenadie Nicolaev

Petru Moraru